

8 e trefaldighet

Psalmer ur ”Psaltarpsalmer och psalmer” LBK 2023: 303, Ps16, 326, 302, 320, 329
Texter: Jer 7:1-7, Rom 8:14-17, Matt 7:13-14

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen

Låt oss be!

Käre Jesus, du har gett alla som tagit emot dig i tro rätten att bli Guds barn. Sänd din Ande så att vi lever som Guds barn. Och ge oss visshet om det härliga arv som följer med barnskapet. Amen.

Predikan idag är över episteltexten ur Romarbrevet. Romarbrevet är en lärobok som presenterar kristendomen på ett ordnat sätt från början till slut. I de första kapitlen visar aposteln att Gud har förklarat alla syndare rättfärdiga, därför att de är friköpta av Jesus Kristus. Rättfärdigheten från Gud tar vi emot genom tron på Jesus. I det sjätte kapitlet börjar en ny avdelning som behandlar vårt nya liv för Gud som vi fått del av genom dopet. I det åttonde kapitlet visar aposteln oss till kraftkällan Jesus Kristus som gjort oss fri från synden och döden för att vi ska leva det nya livet för Gud. I verserna strax före vår text har aposteln dragit slutsatsen att vi ska leva ledda av Anden. Drivkraften i våra liv ska vara den helige Ande – inte vår köttsliga natur.

Så kommer vi till vår epistel, verserna 14-17, som beskriver vår relation till Gud som kära barn till sin himmleske Far. Det börjar med en beskrivning av Guds barn: *Alla som leds av Guds Ande är Guds barn*. Sammanhanget visar på den del av Andens verk som kallas helgelsen; att han leder oss att göra goda gärningar. För det första har Anden gjort det möjligt genom att föra oss till tro på Jesus. *Utan tro är det omöjligt att behaga Gud* heter det. Anden ger oss också en ny attityd och förnyar vår vilja så att vi gärna vill göra goda gärningar av kärlek och tacksamhet till vår Frälsare. Den helige Ande upplyser och vägleder oss också så att vi förstår *vad som är Guds vilja: det som är gott och fullkomligt och behagar honom*. Det gör han genom Guds Ord. Utan den helige Ande skulle Skriften vara obegriplig och motsägelsefull. Men under Andens ledning lär vi oss i Skriften vad vi ska tro och vad vi inte ska tro, vad vi ska göra och vad vi inte ska göra, så att vi blir fullt färdiga till allt gott verk. Han ger oss också kraft till detta. När vi träffar någon som på det sättet tror och lever i enlighet med Skriften så förstår vi att det är ett Guds barn. När vi lever så är ett vittnesbörd för oss själva också att vi är Guds barn. Den andra sidan av myntet är Bibelns varning till dem som lär och lever tvärt emot Bibeln att de inte ska bedra sig själva.

Aposteln Paulus fortsätter med att hänvisa till de första läsarnas egna erfarenheter: *Ni har inte fått slaveriets ande så att ni på nytt måste leva i fruktan. Nej, ni har fått*

barnskapets Ande, och i honom ropar vi: "Abba! Far!" Församlingen i Rom bestod till största delen av hednakristna. Aposteln påminner dem om det elände de levde under innan de kom till tro på Jesus. Då kände de sig tvungna att dyrka falska gudar. De kände sig tvingade att försöka få något gott från stränga gudar genom att frambära offer och göra mer eller mindre märkliga gärningar för att tillfredsställa deras krav. Gjorde de något fel var de livrädda för straff från kränkta gudar.

Genom den helige Andes verk i deras hjärtan tillhörde slaveriet det förgångna. De hade lärt känna den ende sanne Guden, som gjort allt för dem, som gett dem frälsningen och alla andliga välsignelser som en fri gåva för Jesu Kristi skull. De hade inte längre slavens förtryckta sinne utan barnets frimodiga hjärta. Det var nu självklart för dem att de utan fruktan, när som helst, kunde komma inför sin himmelske Fader med alla sina önskningar och bekymmer och be "Abba, Fader". Abba är det arameiska ordet för Fader. Det är det ord som ett barn använde när det bad pappa om något. Ett barn hejdar sig inte och tänker efter om det passar att avbryta föräldrarna i deras sysslor för en småsak. Nej, barn ber om vad de vill när de vill. Den helige Ande ger de troende ett tillitsfullt sinne och hjärta så att de ber till Gud "lika frimodigt och förtroendefullt som älskade barn vänder sig till sin älskade far" (som katekesen uttrycker det). Genom tron på Jesus har vi fått barnens rätt att komma inför Gud när vi vill med alla våra önskningar och bekymmer. Vi kan vara vissa om att han hör bön i Jesu namn, att han är alla goda gåvors givare och låter allt samverka till det bästa för oss.

Hur kan vi vara säkra på att vi får komma inför Gud i bön "lika frimodigt och förtroendefullt som älskade barn vänder sig till sin far"? Paulus fortsätter nu den tankegång vi redan varit inne på, alltså hur den helige Ande vittnar om att vi är Guds barn som har den rätten. Vi har redan talat om de troendes attityd till Skriften. Om någon tror och lever så som Bibeln lär så är det ett vittnesbörd om att den personen är ett Guds barn. Här skriver Paulus: *Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn.* Frågan är: hur vittnar Anden? Och hur tar vi emot vittnesbördet?

Det säkraste svaret är att det sker genom Skriften. Genom Skriften verkar den helige Ande och ger oss frälsningsvisshet. Det är evangeliets budskap som ger oss visshet. Evangeliet visar oss till Jesus som Guds lamm som tar bort världens synder. Det vittnesbörd vi talade om i början, alltså hur den helige Andes verkan i oss visar sig i att vi tror och lever enligt Guds vilja. Det ger oss visshet om att vi är Guds barn men bara så länge som tvivel och prövningar håller sig borta. I tvivel och prövningar är det bara Andens vittnesbörd i evangeliet som kan tysta det anklagande samvetets röst. Aposteln Johannes tar upp det i sitt första brev: *Kära barn, låt oss inte älska med ord eller fraser, utan i handling och sanning. 19 Då vet vi att vi är av sanningen, och inför honom kan vi övertyga vårt hjärta, 20 om det fördömer oss, att Gud är större än vårt hjärta och vet allt. 21 Mina älskade, om hjärtat inte fördömer oss har vi*

frimodighet inför Gud, 22 och vad vi än ber om, det får vi av honom eftersom vi håller hans bud och gör det som gläder honom. Det normala för oss kristna är att leva med ett gott samvete och vara frimodiga inför Gud och vissa om bönesvar. Men om vårt hjärta fördömer oss ger oss Anden ett vittnesbörd med större säkerhet: det är att Gud är större än vårt hjärta. Samvetets fördömande röst har inte sista ordet, Gud har sista ordet och han vet att alla våra synder är förlåtna för Jesu Kristi skull. Gud är högsta domare, inte vårt onda samvete, och han har avkunnat en frikännande dom. När allt annat berövas oss står Jesus kvar som vår Frälsare och det är Anden som leder oss till honom.

I sista versen av vår text beskriver Paulus följderna av att vi fått rätt att bli Guds barn. *... är vi barn så är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom för att också förhärligas med honom.* Tanken svindlar när vi försöker föreställa oss vad det innebär att vara Guds arvingar och Kristi medarvingar. Allt som den uppståndne och förhärligade Kristus fått från Fadern är också vårt arv. Att vi ska ärva en härlighet lik Kristus är inte något osäkert, det är visst och säkert – för är vi barn är vi också arvingar. Lika säkert är att vi kommer att få lida när vi lever ett liv ledda av Anden i en gudsfrånvänd värld. Men det är inte något stort bekymmer även om det kan vara tungt att bära lidandet för stunden. För lidandet väger lätt i jämförelse med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, vi väntar att du kommer från himlen som Frälsare och förvandlar vår bräckliga kropp så att vi blir lika dig i din härlighet, så som du lovat. Kom snart, Herre, kom. Amen.